

בשאלתי, כאשר יש היום המלאה חדשה לשמירה מגנבים, והיינו שיש אור אלעקטרי אשר אם איזה איש מתקרב לו, נדלק וזה מפריע להגנב כמוכן, והרגשת האור הזה כל כך חזקה אשר אם רק איש מתקרב להצית מצחון הוא נדלק. והשאלה היא אם מותר לעצור בשבת על יד הצית כיון שעל ידי זה יהי נדלק אותו אור, וכשממשיך דרכו הלאה הוא נכבה. וכמוכן האיך העוצר עוצר לפי תומו והוא דבר שאינו מתכוון, אלא שהוא פסיק רישא דלא ניחא ליה כי לא ניחא ליה כלל שיהי האור הזה נדלק.

והנה פסיק רישא דלא ניחא ליה דעת הערוך שאינו אסור, והרצה ראשונים חולקים עליו כמוצא הכל באו"מ סי' ש"כ סעי' י"ת, ונראה שם צרור אשר דעת בעלי השו"ע הוא להחמיר ולאסור פסיק רישא אף אם לא ניחא ליה אלא שזה רק מדרבנן אבל מן התורה הכל מודים שדבר שאינו מתכוון מותר אפי' בפסיק רישא אם לא ניחא ליה. והנה שיטת הרשב"א מוצא במג"א סי' שט"ו אות י"ח וז"ל והרשב"א כתב שצירושלמי נראה שמותר לנעול לשמור ביתו אע"פ שע"כ נלוד הצבי ממילא שרי ובלבד שלא יתכוון לשמור הצבי לבד ואין להקל כ"כ עכ"ל הרשב"א וממשיך המג"א ח"ל והר"ן הקשה ג"כ על הרשב"א דפסיק רישא הוא ובש"ג כתב ליישב דעת הרשב"א ע"ש ומ"מ אין להקל עכ"ל המג"א, והנה נראה להדיא שהמג"א אינו דוחה ישונו של הש"ג אלא שאין להקל.

ועיינתי בשלטי גבורים ומנאחי שמביא דברי הרשב"א וכותב עליו ח"ל והשתא לדברי הרשב"א נמאני למדים דאע"ג דקי"ל דפסיק רישא אסור היינו דוקא שבאותו מעשה דעבד הפסיק רישא אינו מתכוון ואינו עושה דבר היתר עמו אבל אם באותו הפסיק רישא עושה עושה דבר היתר עמו ומתכוון ג"כ לדבר היתר אז אפי' עבד פסיק רישא ומכוון גם לו שרי ובאמת כי קולא היא זו ואני כתבתי בחידושי דכל מעשה שאפשר לעשות זולת הפסיק רישא אז אפי' עבד אותו מעשה בפסיק רישא שרי כי לא מתכוון לעשות בפסיק רישא ומדברי הרשב"א סיוע גדול לדברי כי ק"ו הם דברי מדבריו עכ"ל.

והנראה בכוונת הש"ג, כי פסיק רישא היינו כורת הראש שהיא הדרך להמית והוא עושה חידוש

ג פדווא, חנוך דוב עמוד מס 58הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה

וכורת הראש ואינו מתכוון להמית הצבי, צה אמרו חכמים שמה שאינו מתכוון לאו מילתא היא. אבל הנועל דלת והצבי צמוכו אין זה הדרך ללוד צבי על קן לא איכפת לן מה שזה פסיק רישא, ומותר לפי הרשב"א אפי' מתכוון גם ללוד הצבי, ועל זה אומר הש"ג שעכ"פ אם אינו מתכוון ללוד הצבי, מותר בק"ו מדברי החירו של הרשב"א.

ומעתה יש לנו לומר אשר עכ"פ בפסיק רישא דלא ניחא ליה אשר לפי שיטת הערוך החירו פשוט, וגם החולקים עליו אינם אוסרים אלא מדרבנן, דבכה"ג אין להחמיר כלל. כי צד"ד כולו אימנהו צי, כי ודאי ללכת צרחוץ אין לו שום קשר עם הדלקה או כיצוי נרות, וגם אינו מתכוון לכך, ואם הוא פסיק רישא ודאי לא ניחא ליה, ולכן אם קשה לו להמנע מלעצור דרך שם יש להקל.

ג פדווא, חנוך דוב עמוד מס 58הודפס ע"י תכנת אוצר החכמה